

Acces la justiție pe probleme de mediu - Polonia

Esta página foi traduzida automaticamente. A qualidade da tradução não pode ser garantida.

1. [Dispoziții constituționale](#)
2. [Sistemul judiciar](#)
 - #II
4. [Accesul la informații](#)
5. [Accesul la justiție în participare publică](#)
6. [Accesul la justiție în caz de acțiuni sau omisiuni](#)
7. [Alte modalități de acces la justiție](#)
8. [Calitate procesuală](#)
9. [Reprezentare legală](#)
10. [Dovezi](#)
11. [Măsuri sau acțiuni în încetare](#)
12. [Costuri](#)
13. [Mecanisme de asistență financiară](#)
14. [Respectarea termenelor](#)
15. [Alte aspecte](#)
16. [În cazul străinilor](#)
17. [Cazuri transfrontaliere](#)

I. Dispoziții constituționale

Constituția poloneză nu prevede dreptul (curat, sănătos, favorabil etc.).

- Art. 5 din Constituție prevede regula generală potrivit căreia Republica Polonă asigură protecția mediului în conformitate cu principiul dezvoltării durabile.
- În conformitate cu articolul 86 din Constituție, orice persoană se ocupa de calitatea mediului și sunt responsabili pentru o degradare. Principiile unei astfel de răspunderi este specificată prin statut.
- Art. 74 par. 1,2 și 4 din Constituție prevede obligația generală ca autoritățile publice să protejeze mediul.
 - Autoritățile publice trebuie să pună în aplicare politici care să asigure securitatea ecologică pentru generațiile actuale și viitoare.
 - Protecția mediului este de datoria autorităților publice.
 - Autoritățile publice trebuie să sprijine activitățile cetățenilor de a proteja și de a îmbunătăți calitatea mediului înconjurător.
- Articolul 68 alineatul 4 din Constituție prevede că autoritățile publice trebuie să combată bolile epidemice și pentru a preveni consecințele negative asupra sănătății, ca urmare a degradării mediului.
- Articolul 74 alineatul (3) conferă fiecărei persoane dreptul de a obține informații despre calitatea mediului și protecția acestuia.

Aceasta ar fi insuficientă pentru a invoca decât dispozițiile constituționale în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare, deoarece dispozițiile constituționale menționate anterior astfel cum este prevăzut la articolele 86 și 74 trebuie specificate în statute (a se vedea art. 81 și ultima propoziție din art. 86 din Constituție). Acestea pot fi însă invocate ca argumente suplimentare pentru a consolida susținerea cererii.

O pot invoca în mod direct acordurile internaționale în procedurile judiciare și administrative, în conformitate cu articolul 91 punctele 1 și 2 din Constituție, acordurile internaționale ratificate, în urma publicării sale în Jurnalul Oficial, atunci când acestea devin parte din ordinea juridică internă și sunt aplicate în mod direct. Cu toate acestea, în practică, este recomandat să invoce atât acordul internațional și dreptul național aplicabil.

Convenția de la Aarhus poate fi aplicată direct de către organele administrative și instanțe dacă îndeplinește standardele de aplicabilitate directă — îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 91 din Constituție.

În unul dintre cazuri, Curtea a constatat că Convenția de la Aarhus nu îndeplinea acest standard din cauza dispozițiilor sale care impun părților să „să ia, după caz, măsuri legislative, reglementare sau de alt tip”, în timp ce într-un număr de alte instanțe, fără a evalua verdicte aplicabilitatea sa directă, au invocat Convenția de la Aarhus în plus față de reglementările naționale relevante (și nu ca fiind singura sau principala temei juridic).

II. Sistemul judiciar

Conform articolul 175 alineatul 1 din Constituție, sistemul juridic polonez constă din următoarele tipuri principale de instanțe:

1. Așa-numitele tribunale, împărțite în:

- a) în fața instanțelor civile, în cadrul căruia, în afară de „general”, și anume sucursalele civile comercial, dreptul familiei și forța de muncă;
- b) instanțele penale;

2. Instanțele administrative;

3. Instanțe militare.

Instanțele sus-menționate sunt împărțite în nivelurile (cazuri). Există trei cazuri de instanțe cu competență generală — Instanța supremă este Curtea Supremă („Sąd okręgowy”). Cu toate acestea, nu toate cazurile poate ajunge la Curtea Supremă (în anumite cazuri există doar două situații disponibile).

Instanțele administrative sunt împărțite în două cazuri — a doua (și cel mai mare) este principalul exemplu Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă). În conformitate cu articolul 184 din Constituție, rolul lor este de a asigura controlul judiciar asupra activităților administrației publice.

În practică, majoritatea cazurilor legate de mediu sunt supuse jurisdicției instanțelor administrative (ca problemele de mediu sunt de obicei stabilite printr-o decizie administrativă sau alte acte administrative).

Examinează cauzele instanțelor civile de drept privat (litigii între două persoane private), inclusiv cazuri care implică daune ale bunurilor de mediu.

Instanțele penale examinează cazurile legate de infracțiuni împotriva mediului sau infracțiunile mai puțin grave prevăzute în Codul penal sau în legislația de mediu.

În Polonia, cauzele în materie de mediu sunt judecate de către organismele și instanțele care au competențe generale, nu există instanțe speciale de mediu sau organelor de conducere.

Așa-numit „forum shopping” (alegerea instanței competente de către o parte în proces) nu este posibilă în Polonia. Aceasta înseamnă că trebuie să prezinte cazul în drept (de exemplu, administrative sau generale), de nivelul adecvat și în locul potrivit (orașul).

Sistemul căilor de atac diferă în funcție de tipul de instanță.

În cazul deciziilor administrative (inclusiv deciziile în cauzele în materie de mediu), sistem de atac ordinare este alcătuit din trei etape:

- În primul rând — depunerea unei plângeri la autoritatea administrativă superioară celei de a doua instanță (față de autoritatea care a emis decizia contestată). De exemplu, în ceea ce privește autoritățile autonome a doua instanță ar fi autoritatea autonomă Consiliul de recurs (samorządowe kolegium odwoławcze), de Voievodul unei provincii (wojewoda) — ministrul de resort etc.
- În cazul în care decizia autorității în a doua instanță nu este în favoarea reclamantului, acesta poate depune o plângere la Tribunalul administrativ de primă instanță, adică la Tribunalul administrativ (Wojewódzki Sąd Administracyjny)
- În cazul în care sentința Curții nu este în favoarea reclamantului, acesta poate depune o plângere la instanța administrativă de al doilea grad de jurisdicție, și anume principalele curți administrative (Naczelny Sąd Administracyjny)

Căile de atac extraordinare pot fi luate în cadrul procedurilor administrative (adică înainte de autoritățile administrative) în cazul în care:

- Decizia administrativă este deja final (nu există nicio posibilitate de a contesta în cadrul schemei ordinare)
- Deciziile are anumite, defect grav — una dintre cele enumerate la articolele 145 și 156 din Codul de procedură administrativă (Kodeks postępowania administracyjnego), de exemplu, atunci când persoana care trebuia să fie tratată ca o parte la procedură și care are dreptul să participe la această procedură — a fost privat acestui drept de către autoritate (de exemplu deoarece autoritatea nu a comunicat persoanei respective în mod corect).

Toate plângerile menționate anterior pot fi depuse de către persoanele abilitate numai (a se vedea capitolul VII privind calitatea procesuală activă).

Curtea nu are dreptul să modifice decizia în sine.

În cazul în care instanța administrativă consideră că plângerea împotriva unei decizii administrative a fost justificată, aceasta anulează decizia, ceea ce înseamnă că procedura datează de la autoritatea administrativă care a pronunțat -o. Atunci autoritatea, în timp ce reexaminarea acestui caz, va fi obligată să respecte interpretările furnizate de Curte.

În Polonia nu există instanțe speciale de mediu sau procedurile judiciare specifice aplicabile acestui tip de cauze.

De regulă, instanțele administrative sunt obligate să respecte conținutul contestațiilor depuse de părțile la procedură (nu acționează din proprie inițiativă).

Prin urmare, instanțele verifică numai acele încălcări de drept sau alte aspecte care au fost ridicate de părți, dar anumite încălcări foarte grave, ar trebui să fie luate în considerare de Curte, chiar dacă nu este indicat de reclamant.

Relev de instanțele administrative numai pe documentele procedurii administrative în cauză și pe baza dovezilor prezentate de către părți (nu are dreptul să facă apel la experți).

III. Accesul la informații

Refuzul de a divulga informații trebuie să aibă o formă de decizii administrative. Prin urmare regimul normal de a contesta decizia respectivă (conform descrierii din capitolul II de mai sus) se aplică, și anume:

- o reclamație la autoritatea administrativă de al doilea grad de jurisdicție
- În cazul în care autoritatea de a doua instanță confirmă refuzul — o plângere la Tribunalul administrativ de primă instanță, adică la Tribunalul administrativ (Wojewódzki Sąd Administracyjny)
- Dacă verdictul instanței districtuale este nesatisfăcătoare, o plângere în fața instanței administrative principale

În cazul în care refuzul a fost dat de autoritatea ierarhic superioară (adică o autoritate asupra căroră nu există o „a doua instanță”, de exemplu, un ministru), persoana care a fost refuzată informațiile, trebuie să depună la respectiva autoritate o cerere de a se reexamina cazul. Atunci când Autoritatea confirmă refuzul său inițial, persoana interesată poate depune o cerere în fața instanței de contencios administrativ (Voievodatul judiciare și, ulterior, la principalele instanțe administrative).

Refuzul unei cereri de informații trebuie să includă informații privind căile de atac disponibile (la fel ca toate deciziile administrative). În practică, autoritățile uneori (deși nu și obligația) de a include astfel de informații, care, cu toate acestea, nu înseamnă că măsurile corective nu sunt disponibile.

- Plângere la autoritatea administrativă de al doilea grad de jurisdicție (sau cererea să reanalizeze cazul) trebuie să fie introduse în termen de 14 de zile de la decizia de respingere a fost transmis persoanei interesate.

- Plângeri adresate Tribunalului administrativ de primă instanță — trebuie depusă (prin intermediul autorității administrative respective) în termen de 30 de zile de la decizia Autorității de a doua instanță (sau de confirmare a refuzului).
- Plângere la instanța de contencios administrativ de al doilea grad de jurisdicție — trebuie să fie introduse în termen de 30 de zile de la verdictul Tribunalului de Primă Instanță a fost pronunțată.

În ceea ce privește accesul la informații (atât accesul general la informații și accesul la informațiile despre mediu) se aplică norme procedurale speciale, care vizează accelerarea procedurii și pentru a asigura o reexaminare promptă de către Tribunalul de Primă Instanță. Astfel, autoritatea administrativă prin care plângerea la instanța de contencios administrativ este depusă, este obligat să transmită Curții atât reclamația, cât și răspunsul la reclamație în termen de 15 de zile. Curtea este obligată să examineze plângerea în termen de 30 de zile. Aceasta permite o revizuire promptă de către Tribunalul de Primă Instanță în comparație cu alte cazuri în care intervalul obișnuit pentru având verdictul Tribunalului de Primă Instanță este de câteva luni.

Fiecare reclamație trebuie:

- pentru a include datele solicitantului,
- să specifice la ce autoritate (sau o instanță) este adresat
- pentru a indica ce decizie (sentință),
- să precizeze ce reclamantul solicită (de exemplu anularea refuzului),
- să fie semnată de mână.

Plângeri adresate Curții trebuie să conțină o justificare adecvată a acuzațiilor. Plângeri adresate autorității în a doua instanță nu în mod oficial, însă, în realitate, justificarea măresc în mod semnificativ șansele de câștig de cauză.

Numai plângerile adresate tribunalului administrativ de al doilea grad de jurisdicție (Curtea administrativă principală) trebuie să fie elaborată și semnată de un avocat care reprezintă reclamantul; Pentru restul plângerilor nu există o astfel de cerință.

De obicei, instanțele nu au informațiile a căror accesibilitate este contestată.

Acestea decid astfel, pe baza descrierii solicitantului informațiile în mișcare și argumentele autorității de respingere a informațiilor.

În cazul în care Curtea constată că critica justificată, aceasta anulează decizia de respingere a cererii de informații și oferă o justificare pentru refuzul a fost incorectă.

Autoritatea este obligată să respecte interpretarea Curții și astfel, în mod indirect, obligația de prezentare a informațiilor. Cu toate acestea, nu este exclus ca autoritatea invocă nouă motive de refuz (excepții care le permit să refuze informațiile), care nu au fost menționate anterior și, prin urmare, nu trebuie să fie luate în considerare de Curte.

IV. Accesul la justiție în participare publică

Aspectele de mediu poate fi decisă de autoritățile:

- sub formă de decizii administrative — atunci când un caz individual, cum ar fi, de exemplu, o autorizație pentru emisiile provenite de la o instalație, o „decizie” EIM încheierea procedurii de evaluare a impactului asupra mediului pentru un nou proiect (planificate), sau o decizie de impunere a unei amenzi pentru o instalație care cauzează poluarea ilegale;
- în forma unei rezoluții (uchwała) adoptat de un organism colectiv precum comunităților locale, municipalitățile Consiliului (Rada); Rezoluțiile pot viza adoptarea, de exemplu, planurile de utilizare a terenurilor sau alte planuri sau programe.

Aspectele procedurale ale deciziilor administrative individuale sunt reglementate de Codul de procedură administrativă — APC (Kodeks postępowania administracyjnego).

În cadrul unor astfel de proceduri, anumitor persoane (având interes juridic suficient în cazul) au dreptul de a participa și de a contesta ulterior decizia în consecință. Aceste persoane sunt „părți în proces”. APC și prevăd norme specifice care sunt considerate o parte într-un anumit caz (a se vedea capitolul VII privind calitatea procesuală activă).

Decizia administrativă poate fi contestat în fața unei autorități administrative de a doua instanță.

În cazul în care autorități superioare a emis decizia (adică o autoritate pe care nu există a doua instanță, de exemplu un ministru), persoana interesată poate depune la Autoritate o cerere de a se reexamina cazul.

La deciziile administrative de primă instanță nu poate fi adusă direct în fața instanței.

Ca regulă generală, înainte de a intenta proces în fața unei instanțe de contencios administrativ, acesta trebuie să parcurgă procedurile administrative. Aceasta înseamnă că orice act sau omisiune a unei autorități publice (inclusiv o decizie administrativă) trebuie contestate în cadrul procedurii administrative — prima (cel mai adesea în fața unei autorități de al doilea grad de jurisdicție) și numai după această procedură, cazul poate fi adus în fața unei instanțe administrative.

Instanțele administrative, având în vedere în același timp cauza, verifică atât legalitatea procedurală și de fond a deciziei. Aceasta înseamnă că sarcina lor este să verifice dacă organul administrativ a emis hotărârea în conformitate cu legislația aplicabilă sau nu.

Prin urmare, instanțele pot examina documentația tehnică numai în măsura în care legea prevede cerințe specifice care trebuie îndeplinite de o astfel de documentație (de exemplu, lista obligatorie a aspectelor care urmează să fie abordate în raportul privind evaluarea impactului asupra mediului). Instanțele pot verifica apoi dacă toate elementele obligatorii sunt incluse și, de obicei, nu doresc să se aibă în vedere gradul de precizie a datelor tehnice puse la dispoziție (în special că instanțele administrative nu repun experții și judecătorii aflați în această situație nu dețin cunoștințe tehnice relevante).

Proprietarii terenurilor care fac obiectul unui plan de utilizare a terenurilor, precum și țările care se învecinează cu astfel de proprietăți, pot pune sub semnul întrebării planul.

În acest scop, ar trebui:

- să prezinte Consiliului local care a adoptat Planul o cerere de reexaminare a cazului;
- În cazul în care Consiliul confirmă este anterioară — să fie să intenteze un proces la instanța de contencios administrativ de primă instanță, și anume la Tribunalul administrativ (Wojewódzki Sąd Administracyjny)
- Dacă verdictul instanței districtuale este nesatisfăcătoare — un proces la principalele instanțe administrative.

În cadrul procesului, o persoană vizată ar trebui să facă dovada că are „interes juridic” (de exemplu, în cazul în care el/ea este un proprietar de bunuri care pot fi afectate de plan).

În timpul procedurii EIM pentru așa-numitele „proiecte” grupului II o autoritate competentă emite întâi o „decizie de verificare preliminară a EAM” (postanowienie w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko) în care acesta decide dacă o procedură de evaluare a impactului asupra mediului trebuie să fie realizată pentru proiect sau nu.

Decizia EIM (denumită în continuare „decyzja O’środowiskowych uwarunkowaniach”) reprezintă etapa următoare.

Astfel de „deciziile privind necesitatea EIA” (postanowienia), poate fi contestată separat de către părți (de exemplu, în mod „zażalenie”) atunci când sunt „pozitivă”, și anume, în cazul în care autoritățile decid să efectueze proceduri de evaluare a impactului asupra mediului.

„În cazul în care decizia privind necesitatea EIA” (postanowienie) este negativ (autoritățile decid să nu efectueze procedurii de evaluare a impactului asupra mediului), aceasta nu poate fi contestată în cadrul unui recurs (odwołanie) împotriva deciziei privind EIA („decyzja O’środowiskowych uwarunkowaniach”).

Deciziile de delimitare a domeniului de aplicare” („dotyczące postanowienia zakresu Raportu) sunt deciziile emise în cadrul procedurii EIA în care autoritatea competentă stabilește domeniul de aplicare a unui raport privind EIM (declarație, studiu de impact asupra mediului) care trebuie pregătite de inițiatorul proiectului.

Pentru „proiecte” a Grupului II (decizie de verificare preliminară pozitivă postanowienie nakładające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko) stabilește în același timp domeniul de aplicare al raportului. O astfel de decizie (postanowienie) pot fi atacate de părțile la procedură.

Pentru proiectele „grupa I”, autoritatea competentă emite o decizie privind delimitarea domeniului de aplicare (postanowienie dotyczące zakresu Raportu) doar la cererea unui întreprinzător. O astfel de decizie privind delimitarea domeniului de aplicare (postanowienie) nu poate fi contestată separat (cu titlu de plângere — zażalenie). Cu toate acestea pot fi contestate de părți la procedura în recurs (odwołanie) împotriva deciziei privind EIA („decyzja O’środowiskowych uwarunkowaniach”).

Părțile la procedură, precum și ONG-urile care au participat la procedură cu drepturile unei părți” poate contesta deciziile privind EIA: Înainte de autoritatea administrativă de al doilea grad și, ulterior, în fața instanței de contencios administrativ.

În ceea ce privește plângerile părților și ONG-urile ar putea ridica atât aspectele procedurale și de fond.

Părțile la procedură în ceea ce privește o decizie EIM juridice (și anume persoanele ale căror interese pot fi afectate de decizie, de obicei, proprietarii proprietăților învecinate), precum și ONG-urile care au participat la procedură poate contesta hotărârea: Înainte de autoritatea administrativă de al doilea grad și, ulterior, în fața instanței de contencios administrativ.

Instanțele administrative, în același timp având în vedere cazul, verifică atât legalitatea procedurală și de fond a deciziei. Aceasta înseamnă că sarcina lor este să verifice dacă organul administrativ a emis hotărârea în conformitate cu legislația aplicabilă sau nu.

Prin urmare, instanțele pot examina aspectele tehnice ale cazului (de exemplu, documentația tehnică) numai în măsura în care legea prevede cerințe specifice care trebuie îndeplinite de o astfel de documentație (de exemplu, lista obligatorie a aspectelor care urmează să fie abordate în raportul privind evaluarea impactului asupra mediului). Instanțele pot verifica apoi dacă toate elementele obligatorii sunt incluse și, de obicei, nu doresc să se aibă în vedere gradul de precizie a datelor tehnice puse la dispoziție (în special că instanțele administrative nu repun experienții și judecătorii aflate în această situație nu dețin cunoștințe tehnice relevante).

Părțile la procedură în ceea ce privește decizia EIM și ONG-urile de mediu poate să conteste decizia EIM, indiferent de participarea la etapa de consultare publică.

Introducerea unui recurs la autoritatea administrativă de al doilea grad de jurisdicție are un efect suspensiv, ceea ce înseamnă că decizia EIM nu poate fi executată de către un dezvoltator. În practică, acest lucru înseamnă că inițiatorul proiectului nu poate solicita o autorizație de construcție sau din altă decizie necesară pentru dezvoltarea proiectului.

Cu toate acestea, autoritățile competente pot pune consumatorii o „ordonanță de aplicabilitate imediată” în decizia privind EIA, în special cu privire la proiectele de infrastructură, cum ar fi drumuri, etc. Un astfel de „ofertă” cauzează că inițiatorul proiectului poate solicita o autorizație de construcție după ce obține decizia EIM.

Intentării unui proces la instanța de contencios administrativ de primă instanță nu determină în mod automat să suspende executarea deciziei administrative care face obiectul plângerii. Cu toate acestea, instanța de contencios administrativ poate suspenda executarea deciziei, la propunerea solicitantului, în cazul în care există o amenințare care executarea poate provoca daune semnificative sau efecte greu de contracarat. În astfel de cazuri, solicitantul trebuie să demonstreze că această amenințare este plauzibilă.

Părțile la procedură, precum și ONG-urile care au participat la procedură cu drepturile unei părți” poate contesta autorizația IPPC: Înainte de autoritatea administrativă de al doilea grad și, ulterior, în fața instanței de contencios administrativ.

Instanțele administrative, în același timp având în vedere cazul, verifică atât legalitatea procedurală și de fond a deciziei. Aceasta înseamnă că sarcina lor este să verifice dacă organul administrativ a emis hotărârea în conformitate cu legislația aplicabilă sau nu.

Prin urmare, instanțele pot examina aspectele tehnice ale cazului (de exemplu, documentația tehnică) numai în măsura în care legea prevede cerințe specifice care trebuie îndeplinite de o astfel de documentație obligatorie (de exemplu, lista aspectelor care trebuie abordate în autorizația IPPC). Instanțele pot verifica apoi dacă toate elementele obligatorii sunt incluse și, de obicei, nu doresc să se aibă în vedere gradul de precizie a datelor tehnice puse la dispoziție (în special că instanțele administrative nu repun experienții și judecătorii aflate în această situație nu dețin cunoștințe tehnice relevante).

Părțile la procedură în ceea ce privește autorizațiile IPPC și ONG-urile de mediu pot contesta autorizațiile indiferent de participarea la etapa de consultare publică.

V. Accesul la justiție în caz de acțiuni sau omisiuni

Acte sau omisiuni comise de persoanele sau entitățile juridice” care afectează mediul pot fi contestate în fața instanțelor civile doar în cazul în care acestea provoacă în același timp un prejudiciu material sau moral în viața de interes (de exemplu, în cazul în care poluarea apei au cauzat prejudicii în propria exploatare). În astfel de cazuri, persoanele afectate pot solicita despăgubiri de la poluator (dar nu poate pretinde despăgubiri pentru mediu ca atare).

În cazul în care o faptă sau o omisiune afectează mediul „ca un bun comun”, ONG-urile de mediu pot să intenteze un proces la instanța civilă împotriva oricărei entități (persoană fizică) care a cauzat prejudiciul sau amenințarea prejudiciului său ilicit de impact asupra mediului. În acest sens, ele pot solicita restabilirea situației în conformitate cu legea sau pentru întreprinderea măsurilor preventive pertinente (art. 323 din Legea privind protecția mediului Actul din 2001).

Acțiunea în justiție poate fi introdusă împotriva „persoane particulare” (de exemplu, o companie care exploatează o instalație industrială) și o autoritate publică — în cazul în care nu acționează în capacitatea sa de reglementare, ci, de exemplu, în calitate de proprietar sau de administrator al anumitor proprietăți, sau în calitate de operator al unei instalații.

Deciziile autorităților poate fi contestată de către persoanele abilitate (părți la procedură etc.).

Acțiuni sau omisiuni ale organelor de stat, cum ar fi, de exemplu, o decizie de inspecție pentru protecția mediului (Inspekcja Ochrony Środowiska) de a nu asigura respectarea cerințelor de mediu de la poluator (sau să îi aplice sancțiuni prea indulgente) nu pot fi contestate de către public.

ONG-urile pot solicita totuși autoritățile publice să intervină în cazurile în care dreptul mediului este încălcat de o terță persoană și are dreptul de a invoca inacțiunea autorităților (art. 31 din Codul privind protecția administrativă). În cazul în care o autoritate publică (de exemplu, inspectorul pentru protecția mediului) recunoaște cererea Organizației este justificată, aceasta poate decide să inițieze procedura ex officio. O decizie de a refuza să inițieze procedura poate fi contestată prin organizarea autorității de al doilea grad de jurisdicție, iar apoi — în consecință — în fața instanței de contencios administrativ.

Administrație regională pentru protecția mediului (regionalni dyrektorzy Ochrony Środowiska) sunt autoritățile care se ocupă de chestiuni privind răspunderea pentru mediul înconjurător (cele reglementate prin actul din 2007 privind prevenirea și repararea daunelor aduse mediului; transpunerea Directivei 2004/35).

În cazul daunelor cauzate de OMG-uri, competența autoritate este Ministerul Mediului (ministru Środowiska).

Orice persoană poate notifica autoritățile respective cu privire la daune aduse mediului observate, solicitându-le să întreprindă acțiuni pertinente. O persoană care prezintă notificarea anexează la acesta informațiile și datele relevante care susțin observațiile prezentate în legătură cu dauna adusă mediului (articolele 24.1 și 2 din Legea din 2007 privind prevenirea și repararea daunelor aduse mediului).

În cazul în care autoritatea competentă refuză să ia măsuri, de la persoana care a depus o cerere de intervenție poate să conteste refuzul în fața instanței de contencios administrativ.

ONG-urile de mediu sau organisme de stat care au notificat o deteriorare a autorității competente poate, de asemenea, să participe la procedură și să intenteze un proces împotriva unei decizii „pozitive” emise de autoritate (și anume, o decizie de impunere a unor obligații privind o persoană care a cauzat un prejudiciu). O astfel de decizie poate fi contestată de persoana destinatară a deciziei („poluatorul”). Alte persoane care au notificat o daună nu au dreptul să facă acest lucru.

Nu există mijloace suplimentare în afară de cele descrise mai sus.

VI. Altor modalități de acces la justiție

În afară de mijloace civile și administrative menționate mai sus, există, de asemenea, mijloace infracționale care pot fi utilizate în cazul în care actul sau omisiunea în cauză constituie, în același timp, o infracțiune penală.

Într-un astfel de caz, orice persoană (inclusiv ONG) care este conștient de faptul că a fost comisă infracțiunea are obligația de a informa parchetul sau poliția (art. 304 din Codul de procedură penală din 1997).

Procurorul public are obligația de a acționa din oficiu. Cu toate acestea, în cazul în care Comisia decide să nu inițieze ancheta (deoarece consideră că este nejustificat), dreptul de a contesta o astfel de decizie se acordă numai:

- Persoana vătămată (și trebuie să ne reamintim faptul că în cazurile tipice de mediu este de obicei nu există restricții care ar putea pretinde persoana prejudiciată),
- ONG-ul (precum și autorități sau organisme publice) notificarea infracțiunii.

Persoane fizice (cetățeni) notificarea infracțiunii nu au dreptul să conteste refuzul din partea procurorului.

Decizia procurorului de a întrerupe inițiate anchete (în cazul în care consideră că nu sunt suficiente justificări sau elemente de probă la dosar o sentință) poate fi contestată numai de către persoana vătămată (ONG-urile nu dispun de un astfel de drept).

În Polonia nu există nicio ombudsmani și procurorii care se ocupă de problemele legate de mediu, prin urmare aceste cazuri tratate de către procurori ombudsmani și generale.

Avocații poporului și parchetul au calitate procesuală activă în cadrul procedurilor administrative: Acestea pot fie să inițieze procedura sau să intervină în proceduri în curs de desfășurare (inclusiv de contestare a deciziilor). Cu toate că acestea acționează din oficiu, acestea se angajează adesea acțiunea lor după ce au primit informații/plângere din partea unei persoane fizice sau a ONG-urilor.

Procurorii sunt, desigur, de asemenea, competența de a iniția o procedură penală, inclusiv în cazurile legate de crime de mediu (descrise în capitolul XXII din Codul penal sau alte acte juridice).

Acuzarea privată nu este admisă în cazul procedurilor penale în materie de mediu.

În cazul în care autoritatea nu reușește să pronunțe hotărârea la timp sau să informeze părțile cu privire la motivele întârzierii, părțile la procedură (dar nu persoane terțe) pot depune o plângere la autoritatea administrativă de al doilea grad și, ulterior, în fața instanței de contencios administrativ.

Plângerile pot fi depuse, de asemenea, în cazul în care procedurile sunt prea lungi (przewlekłość postępowania), adică atunci când prelungirea termenului-limită de autoritate pare a fi nejustificată.

Autoritatea de al doilea grad de jurisdicție și instanța administrativă, apoi ordinele acestora de a stabili în primă instanță (cazul emite o decizie).

VII. Calitate procesuală

Calitatea procesuală	Procedura administrativă	Procedura judiciară
P e r s o n e f i z i c e	<p>În cadrul unei proceduri administrative în ceea ce privește deciziile administrative individuale, calitatea procesuală activă este acordată „părții” la procedura administrativă, în timp ce o parte — în conformitate cu articolul 28 din Codul de procedură administrativă — poate fi o „persoană ale cărei interese sau taxa sunt afectate de procedură sau activitățile care au solicitat autorității din cauza acestui interes legitim sau o datorie”. Definiția „parte în procedura administrativă”, prin urmare, devine esențial să se înțeleagă care pot contesta deciziile administrației.</p> <p>Prin urmare, este permanent acordate acestor persoane (persoane fizice sau juridice) care au „interes juridic” (care include, de asemenea, sarcini administrative). O persoană nu are interes juridic în cazul în care acest interes nu este protejat de orice dispoziție a (administrative, civile sau altele) drept. De exemplu, în cazul în care o decizie administrativă pot afecta o proprietate (de exemplu în cazul construirii unui nou bun proprietarii proprietăților învecinate pot fi afectate). O persoană care a depus o cerere pentru o decizie administrativă contestată ulterior în fața instanței de contencios administrativ sau o persoană care este destinatarul unei decizii a fost întotdeauna de „interes juridic” în cauză și, prin urmare, au calitate procesuală. Aceste persoane sunt considerate „părți” la procedura administrativă.</p>	<p>În procedurile în fața instanțelor administrative aflate în cazul deciziilor administrative individuale sunt o continuare a procedurilor desfășurate în fața autorității de a doua instanță, cercului de persoane care au dreptul să depună o plângere la Curtea de primă instanță este determinat de faza administrativă a procedurii.</p> <p>Cu toate acestea, o persoană care nu a participat la procedura administrativă, dar ale cărei interese sunt afectate de o procedură pot, de asemenea, să depună o plângere (articolul 50.1 din Legea privind procedura instanțelor administrative; PACLA). Însă pentru o organizație socială să aibă dreptul să depună o plângere, să fi participat la ultimele proceduri administrative.</p> <p>Pe lângă dreptul de a înainta o plângere, există posibilitatea de a participa la proceduri cu drepturile unei părți de către următoarele persoane fizice:</p> <ul style="list-style-type: none">• persoane care au participat la procedura administrativă anterioară (ambele părți la procedura administrativă și organizațiilor drepturilor unei părți), dar nu a reușit să depună o plângere la instanța administrativă (participarea acestor persoane este acordată din oficiu, fără ca aceștia să fie nevoiți să depună orice propunere — articolul 33.1 din pacla);• persoane ale cărei interese sunt afectate de o procedură judiciar-administrativă, dar care nu au participat la procedura administrativă (anterior participării acestor persoane poate fi acordat de către instanță, la propunerea;

	<p>refuzul instanțelor de poate fi contestată în fața instanțelor administrative de al doilea grad de jurisdicție — articolul 33.2 din pacla); Această situație poate viza, de exemplu, soțul unei persoane care a contestat decizia autorității administrative de al doilea grad de jurisdicție, în cazul în care această decizie a fost adresată inițial ambii soți.</p>
<p>O Organizațiile sociale să beneficieze în cauze privind decizii administrative N individuale în cazul în care acestea reprezintă un interes comun.</p> <p>G Organizația poate participa la proceduri cu drepturile unei părți, ceea ce înseamnă că aceasta beneficiază de aceleași drepturi în calitate de parte la procedură, inclusiv dreptul la o cale de atac. Pentru a fi admiși să participe, o organizație trebuie să depună o propunere relevantă.</p> <p>Autoritatea publică evaluează ulterior propunerea și decide dacă le consideră justificate. Evaluarea nu se limitează la verificarea cerințelor formale, ci privește demne de justificare (trebuie) de participare ale organizației într-un anumit caz (cu alte cuvinte: Autoritatea decide dacă le consideră utile pentru a permite organizației să participe). Refuzul poate fi contestat de organizație (art. 31 din Codul de procedură administrativă).</p> <p>ONG-urile pot interveni „în cazuri privind interesului altor persoane”, dar nu neapărat pentru a proteja aceste interese. De exemplu, în cauzele privind problemele de mediu, un ONG de mediu nu acționează pentru a proteja interesul juridic al persoanei care afectează mediul (de exemplu, un operator industriale) — cu toate acestea, cauza se referă la interesul acestui operator.</p> <p>În anumite cazuri, ONG -urile de mediu se bucură de drepturi mai inițieze (a se vedea mai jos răspunsul la întrebarea 2).</p>	<p>ONG-urile care nu au participat la procedura administrativă anterioară și să aibă calitate procesuală în fața instanțelor administrative.</p> <p>ONG-urile care nu au participat la ultimele proceduri administrative în cazul în care aceasta privește judicial-administrative sfera lor de activitate (participarea acestor organizații poate fi acordat de către instanță, la propunerea; refuzul instanțelor de poate fi contestată în fața instanțelor administrative de al doilea grad de jurisdicție. Potrivit jurisprudenței, Curtea trebuie, de asemenea, să verifice dacă „interesului public” dovedește participarea ONG.</p> <p>În certainn litigii de mediu, ONG -urile de mediu se bucură de drepturi mai inițieze (a se vedea mai jos răspunsul la întrebarea 2).</p>
<p>A Persoanele juridice au aceleași drepturi ca și persoanele fizice</p>	<p>Persoanele juridice au aceleași drepturi ca și persoanele fizice</p>
<p>G Nicio calitate procesuală</p>	<p>Nicio calitate procesuală</p>

<p>h o c</p>	
<p>O La fel ca ONG-urilor poloneze, cu toate acestea, ele ar putea să aibă N dificultăți în a dovedi că participarea acestora este justificată (pe care le G protejează interesul comun într-o anumită cauză).</p>	<p>La fel ca ONG-urilor poloneze.</p>
<p>A Autoritățile publice în anumite cazuri specifice poate iniția acțiuni I administrative împotriva unei alte autorități publice. De exemplu, voievodul e (șeful serviciilor guvernamentale deconcentrate pe regiune), I supraveghează — în oarecare măsură — activitatea autorităților autonome e și, în anumite cazuri, are dreptul de a anula actele de autoritățile respective [sau să depună o plângere împotriva unor astfel de acte în fața instanței de 1 contencios administrativ.] În plus, procurorul și de asemenea, Ombudsmanul poate iniția proceduri # administrative sau în fața instanței administrative. ft n 1</p>	<p>Autoritățile publice în anumite cazuri specifice poate iniția acțiuni administrative împotriva unei alte autorități publice. De exemplu, voievodul (șeful serviciilor guvernamentale deconcentrate pe regiune), supraveghează — în oarecare măsură — activitatea autorităților autonome și, în anumite cazuri, are dreptul de a anula actele de autoritățile respective sau să depună o plângere împotriva unor astfel de acte în fața instanței de contencios administrativ. În plus, procurorul public și de asemenea, Ombudsmanul poate iniția proceduri administrative sau în fața instanței administrative.</p>

ONG-urile de mediu se bucură de drepturi mai extinse decât alte organizații sociale în cauzele în materie de mediu cu privire la care participarea publicului este obligatorie (de exemplu, IPPC, EIA [2] și [3]).#_ftn2#_ftn3 Cu toate acestea, dreptul de a contesta o decizie emisă de o autoritate publică nu se limitează la aspectele privind participarea publicului. Odată ce participarea publicului este implicat, ONG-urile din domeniul protecției mediului au obținut dreptul de a reclama toate aspectele procedurale și de fond cu privire la decizie. Diferența dintre normele generale de participare ONG-urilor (după cum se prevede la art. 31 din Codul de procedură administrativă) și ONG-urile din domeniul mediului” (drepturile în conformitate cu art. 44 din Legea EIM) poate fi explicată după cum urmează:

- Art. 31 din Codul de procedură administrativă prevede că un ONG poate participa la proceduri cu drepturile unei părți (ceea ce înseamnă că beneficiază de aceleași drepturi în calitate de parte la procedură, inclusiv dreptul la o cale de atac) numai în cazul în care autoritatea publică consideră că interesul societății impune participarea ONG (cu alte cuvinte: Autoritatea decide dacă le consideră utile pentru a permite organizației să participe);
- În conformitate cu art. 44 din Legea EIM, ONG-uri pentru protecția mediului poate lua parte la proceduri într-un drept al unei părți, dar — spre deosebire de alte organizații sociale — acestea nu trebuie să dovedească faptul că „interesul public impune participarea acestora”. Cu alte cuvinte: În acest caz, autoritatea examinează doar dacă o organizație de protecție a mediului îndeplinește cerințele formale (a se vedea mai jos), dar nu are dreptul să decidă dacă participarea acestor organizații este „necesar” și „justificat” din punctul de vedere al interesului public. Drepturile extinse în cadrul procedurilor administrative în mod automat permanent pe scară mai largă în cadrul procedurii în fața instanței administrative.

În plus, un ONG de mediu poate formula o cale de atac împotriva deciziei autorității în a doua instanță, chiar dacă aceasta nu a participat la procedura administrativă de prim grad de jurisdicție.

Nu există o actio popularis în Polonia.

Singurul mecanism care ar putea să se apropie de o *actio popularis* este „plângerile și propunerile procedură” reglementată de Codul de procedură administrativă din 1960 (articolele 221-260), dar având un domeniu de aplicare foarte general. În conformitate cu această procedură, orice persoană poate depune o reclamație sau să prezinte o propunere fie în interes public sau în propriul interes de fapt sau de fond (lipsa interesului drepturi legale sunt solicitate aici). Ambele plângeri și propuneri se pot referi la orice activitate (sau omisiune) a tuturor instituțiilor și autorităților publice (și, de fapt, și alte instituții precum, de exemplu, sindicate etc.). O plângere trebuie să fie examinată de o autoritate superioară autorității menționate în plângere. Propunerea trebuie să fie examinate de autoritatea responsabilă pentru anumite aspecte. În cazul în care o plângere sau propunere se înaintează organismului necorespunzătoare, acest organism ar trebui să îl transmită (competentă corespunzătoare). (Organismul competent) corespunzătoare trebuie să examineze o plângere sau o propunere și să răspundă la acestea în termen de o lună. Plângerile și propunerile formulate în cadrul acestei proceduri sunt considerate „mijloace legale imperfecte”, deoarece persoana care îl utilizează nu are niciun statut oficial în ceea ce privește meritul cauzei, niciun drept de urmărire penală, și să urmărească cu o acțiune în orice instanță.

Ombudsmanul și procurorii nu sunt „organismele de soluționare a căilor de atac”; cu toate acestea, se acordă calitate procesuală în procedurile administrative: Acestea pot fie să inițieze procedura sau să intervină în proceduri în curs de desfășurare (inclusiv de a contesta deciziile). Cu toate că acestea acționează din oficiu, acestea se angajează adesea acțiunea lor după ce au primit informații/plângeri formulate de o persoană sau o organizație.

Normele de acces la justiție în cauzele în materie de mediu diferă de deciziile strategice (cum ar fi planuri privind calitatea aerului sau a altor documente strategice) și pentru decizii administrative individuale (cum ar fi decizie privind EIA, autorizație IPPC, autorizație privind emisiile sectoriale).

Pentru deciziile strategice, accesul la justiție este foarte limitat.

În cazul în care acte juridice obligatorii precizați statutul lor ca „legislația locală”, acestea pot fi contestate de către persoane juridice ale căror interese pot fi afectate de punerea în aplicare a planului.

Cu toate acestea, nu este întotdeauna clar dacă un anumit tip de plan este „legislația locală” sau nu.

De exemplu planuri locale de utilizare a terenurilor sau planurilor regionale de intervenție pentru calitatea aerului sunt considerate „legile locale”, prin Legea privind amenajarea teritoriului sau de protecția mediului drept act.

În același timp statutul unor astfel de acte, de exemplu, unul dintre programele de protecție a mediului este neclară, întrucât Legea protecției mediului nu definește ea și jurisprudența inconsecventă este de asemenea în acest sens (de exemplu, Tribunalul administrativ regional din Cracovia a afirmat că planurile de gestionare a deșeurilor — care face parte din programele de protecție a mediului, nu sunt interzise conform legislației locale; Cu toate acestea, acest punct de vedere nu este întotdeauna acceptată).

Această diferență de statut a deciziilor strategice este important ca accesul la justiție să fie garantat numai pentru acele decizii strategice care sunt considerate „local”.

Nu există drepturi speciale pentru ONG-uri de a contesta decizii strategice.

Pentru decizii administrative individuale, calitatea procesuală a persoanelor fizice și a ONG-urilor poate depinde de tipul de decizie. Normele generale au fost descrise în tabelul de mai sus și drepturi speciale de ONG-uri active în domeniul mediului — în răspunsul la întrebarea 2.

Există, de asemenea, anumite modificări în ceea ce privește capacitatea procesuală a cetățenilor:

- Clădirea drept act (BLA) prevede că părțile la procedură în ceea ce privește o autorizație de construcție sunt numai solicitantul și proprietarii sau administratorii de proprietăți situate în zona afectată de structura clădirii, în timp ce „zona afectată” este definită ca fiind zona menționată de dispoziții speciale care să prevadă limitări pentru folosirea spațiului (articolul 28 punctul 2 și articolul 3 punctul 20 din BLA). Această dispoziție limitează considerabil cercul părților, ca „dispoziții speciale care să prevadă limitări pentru folosirea zonei” sunt destul de rare.

Cercul părților la procedură o autorizație de construcție este stabilită în conformitate cu regulile generale (și anume pe baza CMA) numai atunci când în cadrul acestor proceduri de evaluare a impactului de mediu „repetată” are loc.

- Legea privind protecția mediului (EPLA) limitează cercul părților la procedură în ceea ce privește „sectorial” permise pentru emisiile în aer sau apă, precum și de autorizații pentru generarea de deșeuri. Conform dispozițiilor din cadrul EPLA, numai operatorul care solicită eliberarea unei autorizații și deținătorii de proprietăți situate în zona de restricție a utilizării, în cazul în care o astfel de zonă a fost stabilită pentru instalație sunt părți.

Cercul părților la procedură un permis de emisie este stabilită în conformitate cu regulile generale (și anume pe baza CMA) numai în ceea ce privește autorizațiile IPPC (care este prevăzută de Directiva IPPC).

- Legea apelor prevede că „parte la procedură privind apa permite sunt: (1) persoane care solicită o autorizație; (2) proprietar al apei; (3) proprietarul sistemului de canalizare a apelor reziduale industriale care urmează să fie introduse; (4) proprietarul Facilitatea pentru apă existente situate în domeniul de aplicare al impactului activității supuse apelor; (5) proprietarul de instalație aflată în domeniul de aplicare al impactului activității supuse apelor; (6) persoana îndreptățită la pescuit pe domeniile care intră în domeniul de aplicare a activității care face obiectul a apelor” (art. 127.7 din Legea apelor).

Cu toate acestea, spre deosebire de cele două exemple de mai sus, art. 127 din Legea apelor nu pare să limiteze cercul părților la procedură, ci se referă doar la aceasta, fiind încă în conformitate cu art. 28 din Codul de procedură administrativă.

- Legea privind activitățile geologice și miniere, care prevede că părțile la procedură în ceea ce privește concesiunea pentru exploatarea resurselor minerale sunt proprietarii terenurilor pe care activitatea minieră se efectuează (art. 41 din Legea privind activitățile geologice și miniere).

VIII. Reprezentare legală

Nu există obligația de a fi reprezentat de un avocat în fața autorităților administrative și în fața instanței de contencios administrativ de prim grad de jurisdicție. O astfel de obligație se referă doar la cauzele în fața instanței administrative de al doilea grad de jurisdicție, cașație conforme trebuie să fie pregătite de un avocat (Adwokat) sau un avocat (Radca prawny).

Anumite firme de avocatură specializate în dreptul mediului. O persoană care își caută o astfel de firmă de avocatură sunt invitați să consulte paginile lor de internet pentru a verifica experiența lor în acest domeniu.

Se întâmplă uneori ca anumite ONG-uri de mediu, de asemenea, să ofere consultanță juridică (în mod gratuit sau la prețuri reduse), dar este, de obicei, bazată pe proiecte (adică lucrări atunci când un ONG desfășoară un proiect în care se prevede consiliere juridică pentru cetățeni). Prin urmare, în practică, ONG-urile nu prevăd o astfel de consiliere pe o bază permanentă.

IX. Dovezi

Instanțele administrative decide cazuri pe baza documentelor colectate în cursul procedurii administrative care precedă faza jurisdicțională, după o procedură judiciară se axează pe verificarea corectitudinii procedurilor desfășurate de autoritățile administrative.

Atunci când precizează elementele de probă colectate în faza administrativă a fost insuficientă, Curtea anulează decizia și efectuează peste cauzei spre rejudecare la autoritatea administrativă a obligat-o să repete elementele procedurilor.

Astfel cum s-a arătat mai sus, instanțele administrative să evalueze probele colectate în cursul procedurii administrative și, prin urmare, acestea nu efectuează probe proprii procedurilor.

Instanțele administrative (care, de obicei, să examineze cauzele în materie de mediu) nu pun experți. Hotărârile lor se bazează pe documentele colectate în cursul procedurii administrative. Părțile participante la procedură pot depune propuneri și argumente și, în teorie, ar putea să le completeze cu expertizele, dar Curtea nu este ținută de acestea.

X. Măsurile sau acțiunile în încetare

Introducerea unui recurs la autoritatea administrativă de al doilea grad de jurisdicție are un efect suspensiv.

În cazuri excepționale, autoritatea poate acorda în primă instanță decizia privind așa-numitul ordin al executării imediate („undă verde”). Acordarea unui astfel de ordin stabilește că decizia din primă instanță poate fi aplicată imediat, indiferent dacă a fost introdusă o cale de atac sau nu (în acest caz recursul nu are efect suspensiv). Condițiile în care un ordin de forță executorie imediată poate fi acordat sunt: protecția vieții sau sănătății umane, alte interese publice importante sau interese deosebit de important al unei părți.

În cazul în care ordonanța este emisă, nu există alte mijloace disponibile la nivel administrativ de suspendare a executării deciziei, cu toate acestea decizia (care face parte din decizia administrativă) pot fi atacate în fața instanței de contencios administrativ.

Pentru deciziile EIM și pentru deciziile de mediu permise de emisii (inclusiv autorizațiile IPPC) pot fi acordate în conformitate cu normele generale — în condițiile descrise mai sus.

Cu toate acestea, în cazul anumitor proiecte de infrastructură (de exemplu, drumuri, aeroporturi, inundații) infrastructurii lor speciale de acte juridice care reglementează procesul de construcție care prevăd foarte vaste posibilități de dezvoltatori să obțină

ordinea executării imediate a autorizațiilor de construcție (zezwoleńie na realizację) unui anumit proiect. În practică, în special actele juridice respective, ordinea executării imediate a acestor acorduri este acordat aproape în mod automat — la cererea unui întreprinzător.

Depunerea unei plângeri în fața instanței de contencios administrativ de primă instanță nu determină în mod automat să suspende executarea deciziei administrative care face obiectul plângerii. Cu toate acestea, instanța de contencios administrativ poate suspenda executarea deciziei, la propunerea solicitantului, în cazul în care există o amenințare care executarea poate provoca daune semnificative sau efecte greu de contracarat. În astfel de cazuri, solicitantul trebuie să demonstreze că această amenințare este plauzibil.

În mod normal, reclamantul nu este obligat să depună o sumă forfetară (obligațiuni), ca o garanție, cu toate acestea, o astfel de obligație nu poate fi impusă de Curte în ceea ce privește procedurile referitoare la autorizația de construcție. În cazul în care plângerea este respinsă, garanția este transferată către responsabilul proiectului pentru a acoperi cererea.

În cazul în care o decizie a fost acordat un ordin de forță executorie imediată la nivel administrativ (și nimeni nu a contestat decizia în fața instanței, sau în cazul în care instanța a confirmat ordonanța), Curtea ar putea, de asemenea, să respingă propunerea de suspendare a executării deciziei (a se vedea verdictul Curții administrative principale din 1 martie 2011 (I OSK 289/11), în care Curtea a statuat că o astfel de suspendare ar fi contrară instituția „executării imediate” și scopul ei statutar).

XI. Costuri

Introducerea unui recurs la autoritatea administrativă de al doilea grad de jurisdicție (și, în același timp, procedura de apel) este gratuit.

Teoretic, o parte la procedură (inclusiv căile de atac) și persoanele cu drepturile unei părți pot, cu toate acestea, să fie imputate cheltuielile aferente procedurilor care (1) au fost cauzate de culpă din partea, de exemplu atunci când Autoritatea trebuie să se repete anumite acte în timpul procedurii din cauza faptului că partea interesată nu a reușit să ia parte la acest act; (2) au avut loc în interesul sau la o propunere din partea și în același timp nu rezultă din atribuțiile statutare ale autorităților, de exemplu atunci când partea care solicită convocarea unei alte expert-witness. Cheltuielile de judecată pot include costuri de deplasare în legătură cu martorii și experții sau costurile de examinare la fața locului, precum și — Cheltuieli de traducere în cazul străinilor care au participat la procedură. Nu sunt disponibile date statistice cu privire la modul în care autoritățile pun adesea aplicarea acestor dispoziții; Cu toate acestea, autorii acestui raport nu au întâlnit un astfel de caz în practicile lor juridice.

În cazul în care o persoană decide să dispună de un avocat (avocat) sau închirierea unui expert în cadrul procedurilor administrative, acesta trebuie să își acopere taxe. În cadrul procedurii administrative, fiecare parte acoperă propriile cheltuieli de judecată (autoritățile administrative nu decide cu privire la costuri).

În ceea ce privește taxa judiciară pentru reclamații la instanța de contencios administrativ de primă instanță, sistemul juridic polonez utilizează taxele judiciare care variază în funcție de „cauzei”, dar numai în cazurile în care valoarea litigiului în cauză poate fi măsurată (dacă este cazul se referă la obligații pecuniare, de exemplu plata unei taxe pentru utilizarea mediului sau amendă administrativă pentru nerespectarea cerințelor de mediu). În astfel de cazuri, o taxă judiciară este:

- pentru cazurile de valoare aflată în joc până la 10.000 PLN (2 500 EUR), reprezentând 4 % din valoarea aflată în joc, dar nu mai puțin de 100 PLN (25 EUR);
- pentru cazurile de valoare aflată în joc cuprinsă între 10.000 PLN (2 500 EUR) și 50.000 PLN (12,500 EUR), reprezentând 3 % din valoarea aflată în joc, dar nu mai puțin de 400 PLN (100 EUR);
- pentru cazurile de valoare aflată în joc cuprinsă între 50.000 PLN (12,500 EUR) și 100.000 PLN (25,000 EUR), reprezentând 2 % din valoarea aflată în joc, dar nu mai puțin de 1500 PLN (375 EUR);
- pentru cazurile de valoare aflată în joc peste 100.000 PLN (25,000 EUR), reprezentând 1 % din valoarea aflată în joc, dar nu mai puțin de 2000 PLN (500 EUR) și maximum 100.000 PLN (25,000 EUR).

Cu toate acestea, în majoritatea cazurilor, valoarea de mediu a cazului în discuție, nu poate fi măsurat. În astfel de cazuri, taxa judiciară pentru reclamații la instanța de contencios administrativ de primă instanță în cauze în materie de mediu este stabilită pentru suma de 200 PLN (aproximativ 50 EUR). Aceasta este o sumă relativ mică și nu pot fi considerate un obstacol în calea accesului la justiție.

Taxa judiciară pentru reclamații la instanța de contencios administrativ de al doilea grad de jurisdicție este de 50 % din prima instanță taxei datorate unei anumite cauze, dar nu mai puțin de 100 PLN (25 EUR).

În afară de taxele judiciare, părțile trebuie să acopere cheltuielile proprii (precum călătorește în fața Curții), inclusiv Procurorul costuri (în cazul în care decid să aibă un avocat).

Nici autoritățile administrative de al doilea grad de jurisdicție, nici instanțele administrative cheme martori sau experți, deci nu există nici costurile legate de participarea lor.

Cu toate acestea, părțile ar putea dori să dispună și transmite Autorității un aviz de specialitate care sprijină opinia grupului. Costul unui astfel de aviz nu este rambursat de către partea care pierde.

„de bază” a onorariilor avocaților sunt stabilite prin lege. Ratele minime în procedurile în fața instanțelor administrative (în cauzele în materie de mediu) sunt:

a) la Curtea de primă instanță — 240 PLN (60 EUR)

b) în fața instanței de al doilea grad de jurisdicție — 75 % din suma indicată mai sus.

Sumele de mai sus poate fi crescut într-un caz dat de Curte până la 600 % din rata minimă. La stabilirea valorii finale a nivelului onorariului unui avocat, Curtea ține cont de complexitatea cazului, volumul de muncă etc.

Cu toate acestea, în practică, onorariile avocaților reale depășesc sumele de mai sus (se calculează pe salariul orar sau zilnic) și fac obiectul fiecărui contract între avocat și client. Cu toate acestea, taxa suplimentară nu vor fi rambursate de către partea care pierde celeilalte părți.

Onorariile experților sunt întotdeauna obiectul unui contract individual încheiat între expert și client.

În cazul în care autoritățile își pierd cauza pe care trebuie să le plătească câștigătorul costurile (atât Curții și a onorariilor avocaților care nu depășesc nivelul peste cotele legale, dar nu și costurile legate de potențiale experți), dar în cazul în care autoritățile Win — acestea nu au dreptul să pretindă costurile acestora.

XII. Mecanisme de asistență financiară

(atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice, inclusiv ONG) care nu sunt în măsură să suporte cheltuielile de judecată sau să angajeze un avocat poate să apeleze la instanța administrativă de acordare a asistenței judiciare, care în Polonia este denumit „drept de ajutor” (Prawo pomocy). Cererea trebuie să fie însoțită de dovezi privind situația financiară a solicitantului. Dreptul de ajutor cuprinde scutirea de taxele judiciare și de numire a procurorului care — gratuit — va reprezenta pe reclamant în fața instanței. Dreptul de ajutor poate fi răsturnată în cazul în care motivele acesteia ar urma să înceteze. Cu toate acestea, nu există statistici cu privire la frecvența acordării sau neacordării ajutorului de către instanțele judecătorești. Organizații destul de rar se aplică pentru un astfel de ajutor, întrucât costurile de procedură nu sunt prea ridicate.

ONG-urile de mediu pot beneficia de finanțare publică pentru proiectele pe care le efectuează. Fondurile publice pot acoperi și costurile legate de proceduri judiciare (de obicei ONG-uri trebui să includă acest tip de cheltuieli în bugetul proiectului).

Anumite ONG-uri să desfășoare activitatea care constă în susținerea unor ONG-uri, persoane fizice, inclusiv asistență în cadrul procedurilor juridice. Aceste ONG-uri pot beneficia, de asemenea, de fondurile publice pentru acest tip de activitate. Întrucât această activitate este bazat pe proiecte, nu există o listă a acestor ONG-uri care își desfășoară activitatea în domeniul dreptului mediului prin activități de sensibilizare.

În Polonia există Law School clinici, cu toate acestea, ele în general nu se concentrează pe legislația de mediu.

XIII. Respectarea termenelor

Termenul de bază pentru pronunțarea hotărârilor de către un organ administrativ este de o lună și în cazuri deosebit de complexe — de două luni.

Cu toate acestea, Autoritatea poate prelungi acest termen informarea părților la procedură cu privire la acest fapt, motivele acestei întârzieri și indică noul termen limită pentru stabilirea cauzei.

În cazul în care autoritatea nu reușește să pronunțe hotărârea la timp sau de a informa părțile cu privire la motivele întârzierii, partea poate înainta o plângere la o autoritate administrativă de al doilea grad și, ulterior, în fața instanței de contencios administrativ.

Plângerile pot fi depuse, de asemenea, în cazul în care procedura este prea greoaie (przewlekłość postępowania), adică atunci când prelungirea termenului de autoritate pare a fi nejustificată.

Autoritatea de al doilea grad de jurisdicție și instanța administrativă, apoi ordinele acestora de a stabili în primă instanță (cazul emite o decizie).

Un funcționar care a omis să stabilească cazul în timp, fără o justificare corespunzătoare, sunt reglementate de răspundere disciplinară. Dispozițiile legii nu precizează ce tipuri de sancțiuni pot fi impuse de Birou (este o chestiune internă a unui anumit organism al administrației).

Persoanele care doresc să conteste o decizie administrativă (persoane sau strategică) în fața instanței de contencios administrativ trebuie să intenteze un proces în termen de 30 de zile de la decizie a fost livrată în cursul sau a fost publicată.

În general, nu există termene stabilite prin lege pentru instanța trebuie să pronunțe o sentință. Doar în anumite cazuri, indicată prin lege există astfel de termene — de exemplu în ceea ce privește accesul la informații (a se vedea secțiunea III).

De regulă, procedura judiciară în fața Tribunalului durează câteva luni (aproximativ 3-7 luni). Procedura judiciară în fața instanței de al doilea grad de jurisdicție durează aproximativ 6-12 luni.

Astfel cum s-a arătat mai sus, de regulă nu există termene stabilite prin lege pentru instanța trebuie să pronunțe o sentință. Doar în anumite cazuri, indicată prin lege există astfel de termene — de exemplu în ceea ce privește accesul la informații (a se vedea secțiunea III).

Nu există sancțiuni împotriva instanțelor care întârzie în pronunțarea hotărârilor.

XIV. Alte aspecte

Deciziile în domeniul mediului sunt contestate de către părți după ce au fost emise de primă instanță autoritatea în cauză. Apoi, a doua instanță autoritatea de decizie să poată fi contestată în fața instanței de contencios administrativ

Nu a fost posibil să afle informații privind accesul la justiție în probleme de mediu furnizate publicului într-un mod structurat și accesibil.

În ceea ce privește etapa procedurilor administrative un dosar administrativ pot fi soluționate prin modul de „soluționare”, convenită între părțile la procedură (care pot fi considerate de soluționare alternativă a litigiilor). Coloniile pot fi acceptate atât în prima și a doua instanță.

Cu toate acestea, numai părțile în litigiu și ONG-uri (nu „participante cu dreptul părții”) pot participa la înțelegere.

În cadrul procedurilor judiciare în fața instanței administrative, părțile pot încheia o mediere cu scopul de a soluționa litigiul.

În practică decontarea în cadrul procedurilor administrative precum și medierea în fața instanței de contencios administrativ sunt rareori utilizate.

XV. În cazul străinilor

Clauze de nediscriminare cu privire la limba sau la țara de origine nu sunt furnizate direct de legislația procedurală poloneză.

Cu toate acestea, faptul că legislația nu exclude persoanele străine din căile de atac judiciare disponibile înseamnă că li se acordă aceleași drepturi ca și cetățenilor polonezi.

Cu toate acestea, toate procedurile care implică autoritățile și instanțele poloneze se efectuează în limba polonă. Acest lucru înseamnă că expulzarea străinilor care nu vorbesc în poloneză trebuie să dispună de un interpret.

Costurile traducerii în procedurile în fața instanței administrative sunt suportate de străin și — atunci când este cazul — se poate prevala de cheltuielile de la partea căzută în pretenții.

Problema traducerii costurile în cadrul procedurilor în fața autorităților administrative nu este reglementată în mod specific, astfel încât reglementările în această privință sunt neclare.

XVI. Cazuri transfrontaliere

În cazul în care Polonia este țara de origine (activitatea desfășurată în Polonia are efecte în ceea ce privește altă țară) Procedurile poloneze de norme procedurale să nu fie discriminatorii și să nu excludă publice externe.

Cu toate acestea, nu există reglementări generale privind această chestiune. Problema este reglementată doar în cazurile în care — în funcție de cerințele Convenției de la Espoo (EIA sau a directivelor UE, IPPC), dreptul polonez prevede o așa-numită procedură transfrontalieră. În cazul unei astfel de proceduri, guvernele din ambele țări (țara de origine și țara afectată) sunt responsabile pentru îndeplinirea acestora.

În dreptul polonez, nu există nicio definiție specială de „public interesat” în context transfrontalier. Numai în cazurile în care o procedură transfrontalieră în temeiul Convenției Espoo sau a altor acorduri internaționale solicitate și efectuate, normele de identificare a publicului interesat în altă țară sunt prevăzute de acordurile respective.

Nu există reglementări speciale privind participarea ONG-urilor străine în procedurile în materie de mediu, cu toate acestea, legislația poloneză nu exclude ONG-uri din alte state membre de posibilitatea de a participa la proceduri cu drepturile unei părți. Prin urmare, se poate concluziona că ONG-urile de mediu străine beneficiază de aceleași drepturi ca și ONG-urile naționale.

Autorii acestui raport nu sunt conștiente de orice încercare de mediu străine sau alte organizații sociale pentru a intra în procedura administrativă în Polonia, astfel încât nu sunt în măsură să evalueze această practică în acest sens (cel mai probabil nu există nicio practică).

Atunci când o cauză se încadrează în sfera de competență a instanțelor poloneze, nu există nicio posibilitate de a alege diferite instanțe țării (așa-numitele „căutarea instanței celei mai favorabile” nu există în temeiul dreptului polonez).

Linkuri utile

- Legislația națională în materie de protecție a mediului (în limba polonă):

http://www.gdos.gov.pl/Articles/view/1916/Akty_prawne

http://www.ekoportal.gov.pl/opencms/opencms/ekoportal/prawo_dokumenty_strategiczne/PodstawoweAkty/

- Autoritățile naționale de mediu principale:

<http://www.mos.gov.pl/> <http://www.gdos.gov.pl/>

<http://www.gdos.gov.pl/>

<http://www.ekoportal.gov.pl/opencms/opencms/ekoportal/home/index.html> (Grupului specializat în materie de informații despre mediu)

- Asociațiile barourilor:

<http://www.nra.pl/nra.php>

<http://www.kirp.pl>

- Ombudsmanul:

<http://www.rpo.gov.pl/>

- Parchetul:

<http://www.pg.gov.pl/>

Această pagină este o versiune realizată cu ajutorul instrumentului de traducere automată. Proprietarul acestei pagini nu își asumă nicio răspundere cu privire la calitatea traducerii.

Ultima actualizare: 14/09/2016